

Oikaisin tuttuun tapaani huonosti hoidettuna rehottavan nurmipuiston poikki ja jatkoin kirkon parkkipaikalle. Käsilaukku painoi olallani, ruokakassin heiluessa toisessa kädessä. Nurmikko oli märkää, vaikka sade lakkasi jo viime yönä, ja kesäiset ballerinani kastuivat kauttaaltaan. Puristin huuliani harmistuneena yhteen ja jatkoin kävelyä. Taivas alkoi vetäytyä pilveen loppukesän auringon heittäessä vielä yhä heikkeneviä valonsäteitä. Kirkon parkkipaikka oli autio, kuten aina tähän aikaan. Iltavuorosta pääsin vasta kahdeksalta illalla, siihen aikaan ei kirkollisia menoja juuri järjestetty. Valkoisiksi maalatut parkkiruudut ammottivat tyhjyyttään hiljaisuudessa, jonka läpi kuului vain kirkon viereisen joen solina. Linnutkin olivat vaienneet. Käännyin siististi leikatun pensasaidan jälkeen rautaportille, joka narisi nostaessani salpaa ja avatessani portin. Se kolahti vaimeasti vetäessäni sen kiinni perässäni astuttuani hautausmaan rauhaan. Jäin paikoilleni ja katsoin eteeni. Siistit käytävät hautojen välissä, nurmikot siististi leikattuina sadettimien väpättäessä jossain kauempana. Kävelin eteenpäin katsoen puhelimesta kelloa. Kotiin en vielä voinut mennä, en vielä yli tuntiin. Olisi löydettävä penkki, jossa istua ja odottaa. Kävelin pitkän hautarivistön läpi katsellen ympärilleni, koko hautausmaa oli autiona, ei yhtäkään ihmistä lähettyvillä. Tämä toisaalta sopi hyvin, en halunnut herättää huomiota pitkällä oleskeluilla. En edes kotona ollut voinut kertoa, että vietin iltavuorojen jälkeen pitkät tunnit hautausmaalla kirjaa lukien tai kännykällä pelaten, mitä nyt sattuikin huvittamaan. Yksimielisesti hautausmaata pidettiin kammottavana paikkana, ja siellä oleskelua vähintäänkin outona. Mutta he eivät ymmärtäneet, maailmassa on paljon pelottavia asioita ja paikkoja ja hautausmaa oli se turvallisimmaksi tuntemani. Olin mieluummin yksin hautausmaalla, kuin kotonani. Lopulta kävelyni jälkeen vastaan tuli vihreä puistonpenkki, johon saisin oikaistua jalkani. Laskin olkapäästäni kipeästi painaneen mustan käsilaukkuni penkille ja harmaan S-marketin ostoskassin maahan. Avasin käsilaukkuni vetoketjun ja kaivoin laukun syvyyksistä esiin kirjan, jossa olin jo päässyt lähes loppuun täällä iltaisin odotellessani. Istuin alas ja plärsin kirjasta esiin viimeisimmän koirankorvataitoksen ja syvennyin tekstin maailmaan. Kauaa en ehtinyt lueskella, kun kuulin hiekkaisen kävelypolun rahisevan lähettyvillä. Nostin katseeni kirjasta ja näin nuoren miehen lähestyvän penkkiäni. Hän kulki kädet syvällä taskuissa, valkoinen kauluspaita hieman repsottaen ja hiukset sekaisesti aseteltuna. Enempää kyselemättä hän istui vierelleni penkille, kädet yhä taskuissaan ja tiiviisti eteensä tuijottaen. ”Hiljaista” hän tokaisi edelleen eteensä tuijottaen. ”On..” nyökkäsin sen enempää mieheen katsomatta. Mies silmäili edessä näkyviä hautoja tummat silmänrenkaat silmäanalusiaan varjostaen, hän näytti todella väsyneeltä. ”Tiedätkö, jotkut eivät taida pysyä kuolleina” hän huokaisi hitaasti, tiukka ilme laskien lannistuneeksi. ”Tiedän” totesin vaimeasti, minäkin hautoja tuijottaen. ”Kuka se sinulla on?” mies kysyi vilkaisten minuun. Silmissä paistoi väsymys ja epätoivo, jonkinlainen halu saada asialleen juttukaveri. ”Koirani. Kuoli kolme vuotta sitten, mutta tunnen miten se on lähellä koko ajan. Mutta se ei pelota, ne muut pelottavat” vastasin ilmekään värähtämättä. ”Ketkä muut?” ”Ne jotka ovat monissa paikoissa. Joskus tunnen, miten ne tuijottavat kotonani ikkunasta, joskus tuntuu kuin ne olisivat samassa huoneessa kanssani. En uskalla enää mennä kotiin, ennen kuin mieheni tulee töistä. En halua kotona tuntea yksinäni sitä tuijotusta, kun ne ovat lähellä” Mies nojasi penkin selkänojaan ja oikaisi jalkansa ristikkäin. Ilma oli viilentynyt ja pieni tuulenvire huojuutti hänen tummia sekaisia hiuksiaan. Kauluspaidan kaulukset repsottivat tuulen mukana, parin ylimmän napin ollessa kiinni ne olisivat pysyneet paremmin aloillaan. Säpsähdin kännykkäni päästäessä viestiäni. Pyyhkäisin näppäinlukon auki ja puhelin ilmoitti viestin saapuneen mieheltäni. Hän lähtisi nyt töistä ja olisi pian kotona, eli minäkin voisin kohta lähteä. ”Kornia, että pelkäävät niitä, mutta kuitenkin vietät iltoja hautausmaalla” mies totesi äkkiä suunpielet pieneen sarkastiseen hymyyn yrittäen. ”Täällä on

rauhallista. Ei niitä täällä ole, kaikkialla muualla olen niitä nähnyt, mutten täällä” vastasin pakatessa kirjaa käsilaukkuuni. ”Miksi sinä muuten tähän aikaan täällä olet, vai oletko jonkun hautaa katsomassa?” kysyin kääntyen miehen puoleen, tunsin tarpeelliseksi esittää kohteliaan kysymyksen ennen kuin lähtisin kotiin päin. ”Joo... Tänään oli hautajaiset” mies vastasi maahansa tuijottaen. Se selittikin kauluspaidan, tosin valkoinen värivalinta oli erikoinen hautajaisissa. ”Ai, pahoittelut. Kenen?” kysyin hajamielisesti vetäessäni laukun olalleni ja hapuillessani maasta ostoskassia. ”Minun.” Vartaloni jäykistyi ja jäin tuijottamaan harmaata ruokakassia, jota olin nostamassa. Hitaasti nousin kumarasta asennosta ja nielaisten käännyn katsomaan vierelleni, jossa oli nyt tyhjää. Huokaisin syvään noustessani penkiltä. Nostin kassin käteeni ja lähdin kävelemään pitkää hiekkakäytävää kohti hautausmaan porttia, tämä olikin sitten viimeinen iltani täällä. Vilkuilin kävellessä hermostuneena ympärilleni, mutta vain kevyessä tuulessa huojuvat oksat liikkuvat minun lisäkseni. Rautaportti narisi avatessani sen, sulkemisen jälkeen katsoin pitkään kauempana näkyvää puistonpenkkiä ja sen edessä olevaa, kukilla ja seppeleillä peitettyä tuoretta hautaa. Niin, jotkut eivät tosiaan taida pysyä kuolleina.